

Sobota po 1. neděli adventní

Iz 30,19–21.23–26

Toto praví Hospodin, Svatý Izraelův: „Siónský lide, který bydlíš v Jeruzalémě, **nebudeš ustavičně plakat.** (Bůh) **se jistě smiluje nad tebou, až uslyší tvé volání; hned jak ho uslyší, odpoví ti.** A Pán vám dá chléb nepřátel a vodu těch, kdo vás utiskují; **tvůj učitel se už nebude skrývat, tvé oči uvidí tvého učitele.** Když se uchýlíte napravo nebo nalevo, **tvé uši uslyší za sebou rozkaz: 'Toto je cesta, jděte po ní!'** (Bůh) **dá déšť tvému semeni, jímž oseješ půdu.** Chléb, který půda vydá, bude vydatný a jadrný. V ten den se bude tvé stádo pást na širé nivě. Tvoji býci a osli, kteří obdělávají půdu, budou žrát posolenou míchanou píci, převátou lopatou a sítím. V den velkého vražedění, kdy padnou věže, budou potoky, proudy vod na každé vysoké hoře, na každém strmém pahorku. Světlo luny bude jako zář slunce a světlo slunce bude sedmkrát (větší) jako světlo sedmi dnů, až **Hospodin obváže zlomeninu svého lidu a vyléčí ránu, kterou mu zasadil.**“

Mt 9,35–10,1.5–8

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. **Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.** Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. **Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.**“ (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechoďte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. **Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.'** Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očist'ujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. **Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.**“

Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

Lidé, kteří přicházejí, vědí, že církev díky pomazání Duchem Svatým opatruje odkaz Ježíšova pohledu. A my jej máme nabízet všem. Když přijdou lidé do farnosti, jaký postoj musíme mít? Nejprve musíme přijmout všechny velkodušně, s otevřeným srdcem jako v rodině a prosit Pána, aby nás uschoptil mít účast na těžkostech a problémech, s nimiž se často setkávají. Máme mít srdce Ježíše, který „když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře“ (Mt 9,36). Uviděl zástupy a pocítil soucit. Rád sním o církvi, která žije Ježíšovým soucitem. Soucítit znamená trpět společně, cítit to, co cítí druhí, doprovázet v tomto cítění. Taková je matka církve: hladí své děti soucitem. Církev má srdce bez hranic, ale nejen srdce; má také pohled, něhu Ježíšova pohledu, který je často výmluvnější než spousta slov. Lidé často, aniž by o tom věděli, čekají, že se jim u nás dostane tohoto Ježíšova pohledu, onoho klidného, přívětivého pohledu, který proniká srdce.

Bud'me smělí v rozvíjení nových způsobů, jimiž se naše společenství stanou domy, které mají neustále otevřené dveře. Avšak po přijetí musí následovat jasná nabídka víry, často třeba nevyslovená, ale obsahující postoj, který dosvědčuje instituci zvanou církev či farnost, jež dýchá vírou v Pána Ježíše.

papež František, promluva na sympoziu římské diecéze 16. 6. 2014

Ježíši, dej prosím, ať vidím svět tvým pohledem, který ve mně probudí tvůj soucit a čin.

Dobrý Bůh zvláště projevuje svou moc ve slitování a v odpuštění. *Don Bosco – MB 9,178*